

protože se většinou spoléhal na netvora. Proto vůbec nevěděl, kolik co stojí.

Eduard smutně zavrtěl nosními dírkami (a zbytkem hlavy) ze strany na stranu a odkráčel pryč od Cukrovinkového paláce Ebenezera Pinzera. Ebenezer se za ním rozběhl.

„Pardon, pardon – všechno jsem to popletl. Chtěl jsem říct: osmdesát pět liber a devadesát čtyři pencí. To je skoro zadarmo!“ zvolal Ebenezer.

I přesto ale Eduard stále odcházel, a proto mu Ebenezer nabídl ty sladkosti zadarmo.

Potom mu nabídl, že mu zaplatí, pokud je sní.

„Kolik mi za to dáte?“ zeptal se Eduard.

„Sedm set čtyřicet šest liber?“ navrhl Ebenezer.

„Tak to je jasné, že vaše sladkosti nejsou moc dobré. Na shledanou, pane Pinzere.“

Eduard odkráčel domů s nosními dírkami zdviženými vysoko do nebe a odmítal se vrátit. Ebenezer se postavil zpět na své místo za pultíkem, dal si jedno kateřinské kolo a zvažoval, jestli má cenu zůstat venku. Než si vůbec stihl vzpomenout, že na všechno nasypal uspávací prášek, usnul obličejem přímo v jahodovém pokušení.

O sedm hodin později, přímo před úsvitem, se Ebenezer narovnal a po noci strávené na ulici mu bylo poměrně chladno. Rozhodl se, že už má toho podnikání se sladkostmi dost.

„Musí existovat jiný způsob,“ řekl sám sobě nazlobeně.

Poprvé v životě byl Ebenezer smutný, že nemá vlastní rodinu. Bylo by mu to ušetřilo tolik času a energie, kdyby jen mohl netvora nakrmit jedním ze svých vlastních dětí.

